

Το Νησί Των Συναισθημάτων

Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε ένα νησί στο οποίο ζούσαν όλα τα *Συναισθήματα*.

Εκεί ζούσαν η *Ευτυχία*, η *Λύπη*, η *Γνώση*, η *Αγάπη* και όλα τα άλλα συναισθήματα.

Μια μέρα έμαθαν ότι το νησί τους θα βούλιαζε και έτσι όλοι επισκεύασαν τις βάρκες τους και άρχισαν να φεύγουν.

Η *Αγάπη* ήταν η μόνη που έμεινε πίσω. Ήθελε να αντέξει μέχρι την τελευταία στιγμή.

Όταν το νησί άρχισε να βυθίζεται,

η *Αγάπη* αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια.

Βλέπει τον *Πλούτο* που περνούσε με μια λαμπερή θαλαμηγό.

Η *Αγάπη* τον ρωτάει: «*Πλούτε*, μπορείς να με πάρεις μαζί σου;»,

«Όχι, δεν μπορώ» απάντησε ο *Πλούτος*. «Έχω ασήμι και χρυσάφι στο σκάφος μου και δεν υπάρχει χώρος για σένα»

Η *Αγάπη* τότε αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από την *Αλαζονεία* που επίσης περνούσε από μπροστά της σε ένα πανέμορφο σκάφος.

«Σε παρακαλώ βοήθησέ με» είπε η *Αγάπη*.

«Δεν μπορώ να σε βοηθήσω *Αγάπη*. Είσαι μούσκεμα και θα μου χαλάσεις το όμορφο σκάφος μου» της απάντησε η *Αλαζονεία*.

Η *Λύπη* ήταν πιο πέρα και έτσι η *Αγάπη* αποφάσισε να ζητήσει από αυτή βοήθεια.

«*Λύπη* άφησέ με να έρθω μαζί σου».

«Ω *Αγάπη*, είμαι τόσο λυπημένη που θέλω να μείνω μόνη μου» είπε η *Λύπη*.

Η *Ευτυχία* πέρασε μπροστά από την *Αγάπη* αλλά και αυτή δεν της έδωσε σημασία.

Ήταν τόσο ευτυχισμένη, που ούτε καν άκουσε την *Αγάπη* να ζητά βοήθεια.

Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή:

«*Αγάπη*, έλα προς τα εδώ! Θα σε πάρω εγώ μαζί μου!».

Ήταν ένας πολύ ηλικιωμένος κύριος που η *Αγάπη* δεν γνώριζε, αλλά ήταν γεμάτη από τέτοια ευγνωμοσύνη, που ξέχασε να ρωτήσει το όνομά του.

Όταν έφτασαν στην στεριά ο κύριος έφυγε και πήγε στο δρόμο του.

Η **Αγάπη** γνωρίζοντας πόσα χρωστούσε στον κύριο που τη βοήθησε, ρώτησε την **Γνώση**:

«**Γνώση**, ποιος με βοήθησε»;

«Ο **Χρόνος**» της απάντησε η **Γνώση**.

«Ο **Χρόνος**;» ρώτησε η **Αγάπη**. «Γιατί με βοήθησε ο **Χρόνος**;»

Τότε η **Γνώση** χαμογέλασε και με τη βαθιά σοφία της είπε:

«Μόνο ο **Χρόνος** μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλη σημασία έχει η **Αγάπη**».

Μάνος Χατζιδάκις

